

тъмнината, вирамъ се — и нищо не ме убѣждава противъ новия маякъ.

Динко.

И слѣдъ като си далъ толкова нѣщо за тая метохъ, за поделона, за стария маякъ? — изгледва че тоя младъ човѣкъ само въ нѣколко дена е разрушилъ онова, което цѣль животъ си градилъ.

Инокентий.

Намѣрихъ, че нашигѣ хора сж много неблагодарни. Азъ, който съмъ далъ всичко за тѣхъ, нима на мене не можаха да направятъ тази отстъпка. Да кажемъ че Еремия не е правъ — за мене, поне за мене. — А пъкъ той е свидното ми чедо. За него и за Бистра азъ само живѣя и сега, отидоха до тамъ! И митингъ ще правятъ!

Динко.

А ако Еремия бѣше попримълчалъ —

Инокентий.

Именно това не биваше да прави. Азъ намѣрихъ, че да се примълчава прѣдъ злото е все едно да се прави зло. Азъ самъ съмъ жертва на такова примълчаване — и сега не бихъ желалъ и той да се самоубива.

Еремия и Бистра влизатъ и отиватъ къмъ прозореца.

Динко.

Е, събраха ли се?

Бистра.

Опиваха къмъ пазарището ама—

Еремия.

(Съгледаль много хора, промѣнява лице). А — ха! Ето отивамъ къмъ маяка.